

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 31 octobra 2014. god.
Ref. br.:RK714/14

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI74/14

Podnosilac

Radomir Filipović

Ocena ustavnosti presude Rev. br. 86/2011 Vrhovnog suda
od 23. januara 2013. god.

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Radomir Filipović (u daljem tekstu: podnosilac zahteva) sa prebivalištem u Srbobranu, Republika Srbija. Njega zastupaju predstavnici Projekta za pravnu pomoć sa sedištem u Beogradu, Republika Srbija.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu, Rev. br. 86/2011 Vrhovnog suda Kosovo od 23. januara 2013. god., koja je uručena podnosiocu zahteva 26. decembra 2013. god.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti presude, Rev. br. 86/ 2011 Vrhovnog suda od 23. januara 2013. god. Podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni sud, odbijajući njegov zahtev za reviziju, povredio njegova prava na jednakost pred zakonom, pravično i nepristrasno suđenje, zabranu diskriminacije, pravna sredstva i zaštitu imovine kao što je garantovano Ustavom Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i Evropskom konvencijom za ljudska prava (u daljem tekstu: EKLJP).
4. Podnosilac zahteva tvrdi i da su redovni sudovi povredili njegovo pravo na pravično suđenje.
5. U principu, podnosilac zahteva se žali i na nepostojanje mehanizma za nadoknadu štete prouzrokovanu njegovoj imovini 1999. godine u odnosu na pravo na pravno sredstvo i pravo na zaštitu imovine.

Pravni osnov

6. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

7. Dana 17. aprila 2014. god., podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
8. Dana 6. maja 2014. god., predsednik Suda je odlukom GJR. KI74/14 imenovao sudiju Snezhana Botusharova za sudiju izvestioca i odlukom KSH. KI74/14 imenovao Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Almiro Rodrigues i Enver Hasani.
9. Dana 21. maja 2014. god., Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio da podnese punomoćje za zastupnike koje je naveo u svom zahtevu. Istog dana, Sud je obavestio Osnovni sud u Peći o registraciji zahteva i tražio da podnese kopiju dostavnice na kojoj se vidi dan kada je podnosilac ili njegovi zastupnici primio osporenu presudu. Na kraju je Sud poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
10. Dana 27. maja 2014. god., Sud je kontaktirao podnosioca zahteva telefonom kako bi utvrdio da li je on primio pismo koje je poslao Sud. Podnosilac zahteva je pozitivno odgovorio i izjavio da će podneti Sudu tražena dokumenta.

11. Dana 28. maja 2014. god., Osnovni sud u Peći je podneo Sudu tražena dokumenta.
12. Dana 9. juna 2014. god., podnosilac zahteva je podneo Sudu tražena dokumenta.
13. Dana 15. septembra 2014. god., predsednik Suda je, odlukom KSH. KI 74/14 zamenio sudiju Robert Carolan sa sudijom Arta Rama-Hajrizi.
14. Dana 15. septembra 2014. god., Veće za razmatranje je razmatralo izveštaj Sudije izvestioca i preporučio Sudu u punom sastavu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

15. Dana 1. aprila 2005. god., podnosilac zahteva je podneo tužbu Opštinskom sudu u Klini protiv sledećih tuženih: Vlade Kosovo; opštine Klina; Misije Ujedinjenih nacija na Kosovu (u daljem tekstu: UNMIK) i Međunarodnih snaga bezbednosti na Kosovu (u daljem tekstu: KFOR). Podnosilac zahteva je tražio nadoknadu za štete u iznosu od 10,000.00 € i obračunatu kamatu zbog navodne pljačke, krađe i uništenja imovine u selu Krnjice, opština Klina.
16. Dana 19. marta 2009. god., Opštinski sud u Klini, presudom, P. br. 299/2006 odbio je tužbu podnosioca zahteva kao neosnovanu i našao:

"[...] Sud je utvrdio da tužilac [podnosilac zahteva] pretendira da mu je šteta pričinjena tokom 1999. god. U ovo vreme, tužena Opština Klina i Vlada Kosova nisu bile formirane, a ovo javno se zna i nema potrebe da se potvrđuje.

Na osnovu gore navedenih dokaza shodno članu 73. ZPP-a [Zakon o parničnom postupku] sud je odlučio da odbija tužbeni zahtev tužioca, pošto tuženim Opštini Klina i Vladi Kosova nedostaje pasivna legitimnost.

Što se tiče tužbenog zahteva protiv treće tužene UNMIK-u i četvrtogtuženog KFOR-a sud je odbacio tužbu zbog toga što po članu 2.1 i 2.4 Uredbe UNMIK-a br. 2000/47 dana 18.08.2000 za Status, privilegije i imuniteta KFOR-a i UNMIK-a i njihovih osoblja, KFOR njihovo vlasništvo i imovina su oslobođeni od bilo kakvog zakonskog postupka i osoblje KFOR-a je oslobođen od jurisdikcije pri sudovima na Kosovu".

17. Dana 15. maja 2009. god., na presudu Opštinskog suda, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Okružnom sudu u Peći zbog "bitne povrede parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrdjenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava".
18. Dana 9. novembra 2010. god., Okružni sud u Peći, presudom, Gz. br. 235/09 odbio je žalbu podnosioca kao neosnovanu i utvrdio:

"[...] Pravno ocenjivanje prvostepenog suda kao redovan i zakonit u potpunosti usvaja i Okružni sud, jer pobijena presuda nije obuhvaćena sa

bitnim povredama parničnog postupka [...]. Zbog redovnog i potpunog utvrđivanja činjeničnog stanja [...] prvostepeni sud je pravilno primenio materijalno pravo”.

19. Dana 11. februara 2011. god., podnosilac je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu Kosovo, tvrdeći da je presuda Okružnog suda u Peći zahvaćena povredama parničnog postupka i pogrešnom primenom materijalnog prava. Preciznije, podnosilac zahteva tvrdi:

“[...] Ožalbena presuda direktno uskraćuje primenu ove konvencije [EKLJP] u ovom predmetu, jer ako niko od tuženih nema pasivnu legitimaciju, to znači da niko nije odgovoran za uništavanje imovine tužioca. Prvostepeni i drugostepeni sud tokom celog postupka nisu IZVELI NIJEDAN DOKAZ. Smatramo da činjenično stanje nije utvrđeno uopšte, te nam nije jasno na osnovu čega su prvostepeni i drugostepeni sud doneli presude“.

20. Dana 23. januara 2013. god., Vrhovni sud Kosova (presuda Rev. br. 86/2011) odbio je zahtev podnosioca za reviziju i zaključio:

“[...] Po oceni ovog suda neosnovani su navodi iz revizije da je pobijena presuda doneta pogrešnom primenom materijalnog prava. S tim u vezi, ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno primenio materijalno pravo kada je [...] odbio tužbeni zahtev tužioca za naknadu materijalne štete. [...] da u vreme kada je tužiocu pričinjena materijalna šteta, odgovornost za javnu bezbednost i civilnu administraciju nisu imali tuženici, te sledstveno tome, oni nisu obavezni da nadoknade pričinjenu štetu. Ovaj sud takođe nalazi da je prvostepeni sud pravilno primenio materijalno pravo kada je [...] odbacio tužbu tužioca protiv tuženika UNMIK-a i KFOR-a, s obzirom da su isti oslobođeni od bilo kakvog zakonskog postupka i jurisdikcije na Kosovu.”

Navodi podnosioca

21. Izgleda da podnosilac zahteva čini trostruki set tvrdnji u vezi sa sledećim pitanjima: odlukom Vrhovnog suda da se odbija njegov zahtev za reviziju; povredu njegovog prava na pravično suđenje; pravo na pravno sredstvo i na zaštitu imovine. Sud će se baviti svakom tvrdnjom posebno, dok ih bude opisao i analizirao.

A. U vezi sa odlukom Vrhovnog suda da odbije njegov zahtev za reviziju

22. Podnosilac zahteva tvrdi da su presudom, Rev. br. 86/2011 Vrhovnog suda od 23. januara 2013. god., odbijajući njegov zahtev za reviziju, povređena njegova prava garantovana Ustavom, odnosno član 24 [Jednakost pred Zakonom], član 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje], član 32 [Pravo na Pravno Sredstvo], član 46 [Zaštita Imovine] i član 54 [Sudska Zaštita Prava] i njegova prava garantovana EKLJP, odnosno član 6 [Pravo na pravično suđenje], član 13 [Pravo na delotvorni pravni lek], član 14 [Zabrana diskriminacije] i član 1 [Zaštita imovine] prvog Protokola.

B. U vezi sa povredom prava na pravično suđenje

23. Što se tiče navodne povrede njegovih prava iz člana 31. Ustava i člana 6 EKLJP, podnosilac zahteva tvrdi: “[...] Došlo je do povrede prava na pristup sudu na način da u sprovedenom postupku nije došlo do razmatranja o suštini povrede prava na mirno uživanje imovine. Podnosilac zahteva dalje tvrdi povredu “prava na obrazloženu sudsku odluku“, jer sud nije razmotrio sve podneske podnosioca zahteva. Na kraju, podnosilac zahteva tvrdi “povredu principa jednakosti oružja“, jer je na glavnom pretresu podnosilac zahteva navodno primio izveštaj na albanskom jeziku koji nije razumeo.
24. Dakle, podnosilac zahteva tvrdi da su redovni sudovi povredili njegovo pravo na pravično suđenje, time što mu nisu pružili odgovarajući pristup pravdi i jednakosti oružja u postupku i time što nisu dovoljno obrazložili svoje odluke.

C. U vezi sa nepostojanjem mehanizma za nadoknadu štete pričinjene u 1999 u odnosu na pravo na pravno sredstvo i pravo na zaštitu imovine

25. Što se tiče navodne povrede njegovih prava iz člana 32. Ustava i člana 13 EKLJP, podnosilac zahteva tvrdi: “[...] Važeće zakonodavstvo na Kosovu podnosiocu omogućava da pokrene postupak protiv javnih vlasti (centralnih i lokalnih) za nadoknadu pretrpljene štete usled terorističkih akata ili javnih nereda. Međutim, u praksi ovaj pravni put je potpuno nedelotvoran“. Shodno tome, podnosilac zahteva tvrdi da i nakon što se iscrpe sva delotvorna pravna sredstva rezultat je sledeći: “niko ne odgovora, niti postoji drugi mehanizam obeštećenja podnosioca“.
26. Što se tiče navodne povrede njegovih prava iz člana 46. Ustava i člana 1 prvog Protokola EKLJP u vezi sa članom 54. Ustava, podnosilac zahteva tvrdi: “[...] Aktima i postupcima organa i tela tužene strane podnosilac je onemogućen u mirnom uživanju svoje imovine, a kasnije (po njenom potpunom uništavanju) je onemogućen da ostvari pravo na naknadu/obeštećenje. Javne vlasti imaju pozitivnu obavezu da omoguće mirno uživanje njihove imovine [...]. Podnosilac zahteva tvrdi da kao: “Rezultat neaktivnosti lokalnih samouprava i Vlade Kosova“ njegova prava na imovinu su bila povređena.
27. Dakle, podnosilac zahteva se žali, uopšteno, na nepostojanje mehanizma za nadoknadu štete nastale tokom 1999. godine u vezi sa pravom na pravno sredstvo i pravom na zaštitu imovine.
28. Podnosilac zahteva zaključuje, tražeći da Sud:

“I. [...] proglasi ovaj zahtev prihvatljivim i navedene presude sudova zaključno sa presudom Vrhovnog suda Kosova, Rev. br. 86/2011, od 23.01.2013. godine proglasi ništavim i neustavnim.

II. Da utvrdi gore pobrojane povrede Ustava Republike Kosovo, počinjene na moju štetu:

- Član 24 [Jednakost pred Zakonom]
- Član 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje]
- Član 32 [Pravo na Pravno Sredstvo]

- Član 46 [Zaštita Imovine]

- Član 54 [Sudska Zaštita Prava]

I povere Evropske konvencije o osnovnim Ljudskim pravima i slobodama sa Protokolima:

a) Pravo na pravično suđenje iz člana 6, stav .1 Konvencije,

b) Pravo na delotvorni pravni lek iz člana 13. Konvencije,

c) Pravo na mirno uživanje imovine iz člana 1. Protokola 1 na Konvenciju,

d) Pravo na uživanje prava i sloboda iz Konvencije bez diskriminacije po bilo kom osnovu iz člana 14. Konvencije.

III. Na osnovu utvrđenih povreda prava garantovanih ustavom i zakonima da mi se dosudi naknada materijalne i nematerijalne štete. Na ime materijalne štete da mi se isplati iznos od 10.000 eura, a na ime nematerijalne štete da mi se isplati iznos od 5.000 eura. u ukupnom zbiru: 15.000 eura.“

Prihvatljivost zahteva

29. Sud prvo ispita da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dodatno obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.

A. Što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva u vezi sa odlukom Vrhovnog suda da odbije njegov zahtev za reviziju

30. U tom smislu, Sud se poziva na pravila 36 (1) c) i 36 (2) b) Poslovníka, koja propisuju:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve: (c) samo ako zahtev nije očigledno neosnovan.”

(2) Sud odbacuje zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...]

b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava,

[...]”.

31. Kao što je gore navedeno, podnosilac zahteva je podneo tužbu za nadoknadu šteta koje su se navodno dogodile u periodu 1999. godine na Kosovu. Nakon tih događaja, podnosilac zahteva je tužio opštinu Klina, Vladu Kosova, KFOR i UNMIK, tvrdeći da su oni bili odgovorni, jer nisu sprečili pljačke, krađu i uništavanje njegove imovine. Kao rezultat toga, podnosilac zahteva smatra da su tuženi trebalo da budu odgovorni i naloženo da plate traženi iznos nadoknade.

32. Sud primećuje da je tužba podnosioca zahteva za nadoknadu šteta odbijena od strane Opštinskog suda u Prištini. Sud, takođe primećuje da je njegova žalba izjavljena Okružnom sudu odbijena kao neosnovana, kao i njegov zahtev za reviziju izjavljenu Vrhovnom sudu.

33. Podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni sud Kosova, donoseći svoju presudu, Rev. br. 86/2011 i odbijajući njegov zahtev za reviziju i zatim zahtev za nadoknadu šteta, povredio njegova prava na: jednakost pred zakonom;

pravično i nepristrasno suđenje; zabranu diskriminacije; pravna sredstva i zaštitu imovine kao što je garantovano Ustavom i EKLJP.

34. Međutim, Sud primećuje da su u žalbenom postupku, Okružni i Vrhovni sud, u vezi sa zahtevom za nadoknadu šteta, obrazložili svoje odluke pozivajući se na odredbe zakona na snazi. U tom smislu, Sud nalazi da ono što podnosilac zahteva pokreće predstavlja pitanje zakonitosti, a ne ustavnosti.
35. U tom smislu, Sud podseća na obrazloženje Vrhovnog suda, odgovarajući na tvrdnju podnosioca zahteva o povredi zakona, bitnoj povredi procesnih odredbi i pogrešnom utvrđivanju činjeničnog stanja navodno počinjenih od strane Okružnog suda kada je odbio njegovu žalbu o nadoknadi šteta. Vrhovni sud tvrdi:

[...]

Nižestepeni sudovi su na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju, pravilno primenili odredbe parničnog postupka i materijalno pravo kada su našli da je tužbeni zahtev tužioca neosnovan. Obe presude nižestepenih sudova sadrže dovoljno razloga o odlučnim činjenicama valjanim za pravično presuđivanje ove pravne stvari, koje prihvata i ovaj sud.

Pobijena presuda nije zahvaćena bitnim povredama odredaba parničnog postupka, niti drugim povredama koje bi bile od uticaja na pravilnost i zakonitost presude, a na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti“.

36. U tom smislu, Sud naglašava da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost) navodno počinjenih od strane Vrhovnog suda, osim u onoj meri u kojoj one mogu povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost).
37. Ustavni sud dalje ponavlja da nije njegova dužnost prema Ustavu da deluje kao sud četvrtog stepena, u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava. (Vidi slučaj *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. god.; vidi takođe slučaj KI70/11 podnosioci zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, Ustavni sud, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. god.). Sama činjenica da podnosilac zahteva nije zadovoljan ishodom postupka u njegovom slučaju, ne daje mu pravo da pokrene argumentovanu tužbu o povredi njegovih prava zaštićenih Ustavom.
38. Ustavni sud može samo da razmatra da li su dokazi bili izneti na pravilan način i da li su postupci u celini, gledano u njihovoj celosti, bili sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva dobio pravično suđenje. (vidi *inter alia* slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog kraljevstva*, zahtev br. 13071/87, Izveštaj evropske komisije o ljudskim pravima, usvojen 10. jula 1991. god.).
39. U tom smislu, Sud primećuje da je obrazloženje koje se odnosi na zahtev za nadoknadu šteta u presudi Vrhovnog suda jasno i nakon što je ocenio sve postupke, Sud je takođe utvrdio da postupak pred Okružnim i Opštinskim sudom nije bio nepravičan i proizvoljan (Vidi slučaj *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. god.).

40. Sud, takođe želi da podseti da je slučaj podnosioca sličan slučaju br. KIO1/11 (vidi slučaj KIO1/11 of podnosilac zahteva *Građevinar*, slučaj Ustavnog suda, rešenje o neprihvatljivosti od 4. oktobra 2011. god.). U tom slučaju, podnosilac zahteva je tražio ocenu ustavnosti presude Vrhovnog suda koji je odbio njegov zahtev za reviziju u pogledu nadoknade štete nastale tokom 1999. godine. Zahtev podnosioca za ocenu ustavnosti je odbijen kao očigledno neosnovan u skladu sa pravilom 36 (2) b) Poslovnika. Sud je zaključio da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava.
41. U ovom slučaju, Sud primećuje da je podnosilac zahteva pokušao da potkrepi svoju tvrdnju putem nabranja različitih sudskih praksi i drugih argumenata. Međutim, Sud smatra da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju navodnu povredu ustavnih prava na koje se pozvao podnosilac zahteva.
42. Shodno tome, ovaj deo zahteva je očigledno neosnovan i treba se proglasiti neprihvatljivim u skladu sa pravilima 36 (1) c) i 36 (2) b) Poslovnika.

B. Što se tiče tvrdnji podnosioca u vezi sa povredom njegovih prava na pravično suđenje od strane redovnih sudova

43. Kao što je gore navedeno, podnosilac zahteva navodi da redovni sudovi povredili nekoliko komponenti njegovih prava kao što je garantovano članom 31. Ustava i članom 6 EKLJP, odnosno “njegovo pravo na pristup pravdi”; “njegovo pravo na obrazloženu odluku” i njegovo “pravo na jednakost stranaka”.
44. U vezi sa ovim konkretnim tvrdnjama, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije nikad tvrdio pred Okružnim ili Vrhovnim sudom povredu njegovog prava na pravično suđenje. On je samo insistirao da su: “Opština Klina i Vlada Kosovo odgovorne u odnosu na član 180. Zakona o obligacionom odnosu” i da su “po Rezoluciji 1244 Saveta Bezbednosti OUN-a, odgovorni KFOR i UNMIK”.
45. Sud primećuje da je podnosilac zahteva imao brojne mogućnosti da predstavi ove tvrdnje pred redovnim sudovima. Pa ipak, podnosilac zahteva pokreće ove tvrdnje po prvi put pred ovim Sudom.
46. Sud dalje primećuje da je podnosilac zahteva uvek pokretao svoju zabrinutost u vezi sa pitanjem “pasivne legitimacije” za opštinu Klina i Vladu Kosovo i da “KFOR i UNMIK ne bi trebalo da budu imuni od odgovornosti”. Međutim, on nikad nije pokrenuo tvrdnju da je njegovo pravo na pravično suđenje bilo povređeno na bilo koji način.
47. Drugim rečima, podnosilac zahteva se samo žalio na osnovu “bitnih povreda parničnog postupka”; “pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja” i “pogrešne primene materijalnog prava” koje su direktno u vezi sa njegovim zahtevom za nadoknadu štete. On nikad nije tvrdio, direktno ili indirektno, da je njegov pravo na pravično suđenje povređeno. Prema tome, Okružni i Vrhovni sud nisu uzeli u obzir takve tvrdnje, jer nisu pokrenute pred njima.

48. S tim u vezi, Sud podseća da jedan od osnovnih principa ocene ustavnosti je princip subsidiarnosti. U posebnom kontekstu Ustavnog suda, to znači da dužnost da obezbedi poštovanje prava propisanih Ustavom prvobitno pripada regularnim pravosudnim organima, a ne direktno ili neposredno Ustavnom sudu (vidi *Scordino protiv Italije*, br. 1, ESLJP, presuda od 29. marta 2006. god., § 140).
49. U tom smislu, Sud smatra da je podnosilac zahteva trebao da pruži priliku redovnim sudovima da ocene svoje konkretne žalbe i ako je potrebno da ih isprave u skladu sa svojim nadležnostima i zakonskim ovlašćenjima.
50. Dakle, Sud zaključuje da nema povrede prava na pravično suđenje treba da se uzme u obzir.

C. Što se tiče tvrdnja podnosioca u vezi sa nepostojanjem mehanizma za nadoknadu štete pričinjene u 1999 u odnosu na pravo na pravno sredstvo i pravo na zaštitu imovine

51. Podnosilac zahteva, pored toga što se žali na navodnu neustavnost presude, br. Rev. 86/2011 Vrhovnog suda od 23. januara 2013. god., on se, uopšteno žali, na: “[...] nedostatak mehanizma za nadoknadu štete načinjene 1999. godine, koja je dovela do povrede njegovih Ustavom zajamčenih prava”.
52. U tom smislu, podnosilac zahteva “[...] poziva Ustavni sud da izrazi svoje stavove u pogledu kontinuiteta tih obaveza i o sukcesiji različitih nosioca dužnosti na teritoriji Republike Kosovo“. On pokušava da potkrepi svoj zahtev, tvrdeći: “[...] da je suviše pojednostavljeno da se odbace zahtevi za nadoknadu porušene imovine samo na osnovu situacije iz 1999. godine, navodeći da su UNMIK i KFOR uživali imunitet i da lokalne institucije nisu postojale u to vreme”.
53. S tim u vezi, Sud primećuje da se suština žalbe podnosioca odnosi na navodno nepostojanje delotvornog pravnog sredstva u vezi sa njegovim pravom na zaštitu imovine kao što je garantovano Ustavom i EKLP. Dakle, podnosilac zahteva traži da Sud “izrazi svoje stavove” u cilju rešavanja ovog predmeta.
54. Tom smislu, Sud primećuje da zahtev podnosioca prevazilazi osporavanje ustavnosti odluka redovnih sudova, uključujući Vrhovni sud. Zahtev podnosioca prevazilazi nadležnosti Suda određene članom 113.7 Ustava, koji navodi: “Pojedinci mogu da pokrenu postupak kršenja svojih prava i sloboda koje im garantuje ovaj Ustav [...]”.
55. U vezi sa ovim, Sud skreće pažnju i na pravilo 36 (3) f) Poslovnika, koje propisuje:
- “(3) Zahtev nije dopustiv za razmatranje u svakom od sledećih slučajeva:
[...]
f) kada zahtev nije *ratione materiae* u skladu sa Ustavom”.
56. U tom smislu, Sud primećuje da zahtev podnosioca da Ustavni sud treba da “izrazi svoje stavove” u ovom predmetu, ne spada u nadležnost Ustavnog suda.

Drugim rečima, ove opšte tvrdnje podnosioca zahteva ne daju povoda za ustavno pitanje u nadležnostima propisanim članom 113.7.

57. Dakle, Sud zaključuje da u skladu sa pravilom 36 (3) f) Poslovnika ovaj deo zahteva treba da se proglasi neprihvatljivim, jer nije *ratione materiae* u skladu sa Ustavom.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud je, u skladu sa članom 113.7 Ustava i pravilima 36. (1) c), 36. (2) b), 36. (3) f) i 56. (2) Poslovnika o radu, 15 septembra 2014. god., jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Snezhana Botusharova

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani